Ještě jedna stylizovaná zkušenost řady věřících, když k Pánu Ježíši přivádějí nové lidi. Křesťanská rodina, říkejme jim „Dlouholetí“, žije na vesnici asi 10 kilometrů od svého sboru, do kterého pravidelně dojíždí. Jakmile se naučili základní principy Discovery, vyzkoušeli se sousedy sérii neformálních setkání nad Božím slovem a po pár měsících tam uvěřili manželé středního věku. Přisoudím jim jméno „Novákovi“. Co jiného mohli Dlouholetí věřící udělat, než že rodinku Nováků pozvali do svého sboru v nedalekém městě – jen asi deset kilometrů. Po skončení bohoslužby se Dlouholetí věřící podívali na čerstvoučké Novákovy s nevyslovenou otázkou: „Tak co, jaké to bylo?!“ „Pokecáme u nás na zahradě…“ odložili Novákovi svoji reakci.

Moc by mě zajímaly Tvoje tipy, co asi Novákům po skončení bohoslužby zůstalo v paměti. Dlouholetí, i ostatní věřící ve sboru pak přijali omluvu Nováků, že dojíždění se třemi dětmi v neděli ráno fakt není jednoduché. Spokojili se s ujištěním, že Novákovi budou zatím chodit na skupinku k Dlouholetým. Když pak kolem Dlouholetých a Nováků uvěřila další vesnická rodina – řekněme „Druhákovi“ – vedoucí v městském sboru začali rozvíjet myšlenku stanice! To bylo skvělé!

Úplně stejný příběh se ovšem tu a tam stává i v situaci, kdy Dlouholetí věřící sídlí nikoli v obci vzdálené 10 kilometrů, ale v bytovce 200 metrů od sborového domu. Řekněme, že všechno ostatní je stejné včetně toho, že nově věřící Novákovi se v našem krásném sboru fakt necítí a že opravdu nevidí důvod tam i s dětmi pravidelně docházet. Jaká bude reakce sboru teď, když nejde o dojíždění ze vzdálenosti 10 kilometrů, ale o pěší chůzi 200 metrů? A jaká bude Tvoje reakce, Tvoje doporučení?

Pro názornost si tuto verzi představ včetně toho, že skrze neformální objevné čtení Božího slova u Dlouholetých ve stejné bytovce uvěří i ta další rodina – Druhákovi. Nejsem si jistý, jestli by někoho napadlo zřídit pobočku v bytovce 200 metrů od

sboru! Domnívám se ale, že pro tyhle nové věřící a obecně pro rozvoj Božího království by to bylo ideální! Odhaduji totiž, že nové samostatné společenství by pomohlo, aby kolem Dlouholetých, Nováků a Druháků zanedlouho uvěřili ještě „Třeťákovi“ a „Čtvrťákovi“.
Velmi vděčně známe situace, kdy se čerství Novákovi a Druhákovi ke sboru ochotně připojí! To je nádhera! Hledám ale cestu pro takové Novákovy a Druhákovy, kteří často ani neumějí vyjádřit, proč jim naše skvělé bohoslužby fakt nic neříkají. Vždyť ostatní věřící je vnímají jako požehnané! A koneckonců, proč by se úplně novým lidem zvenku měl přizpůsobovat celý sbor, ve kterém jsou desítky spokojených věřících?! To myslím velmi konstruktivně a pozitivně!

Když jsme kdysi dávno chtěli klasický sbor předělat na „líheň nových učedníků“, a když jsme tam vodili nové věřící, které jsme venku získali pro Pána Ježíše, páchali jsme tak trochu násilí na tradičním Božím lidu! A současně jsme s nelibostí sledovali, jak ti noví, které jsme přivedli k Pánu, ze sboru prostě odcházeli!

Pán Ježíš nám celkem jasně řekl: *Nikdo nedává mladé víno do starých měchů; jinak mladé víno měchy roztrhne, samo vyteče a měchy se zničí. Ale mladé víno se dává do nových měchů a obojí zůstane. A kdo se napil starého, nechce mladé, neboť říká: „Staré je dobré.“* (Lukáš 5,37-39)
Všimni si té Ježíšovy poznámky: *„Staré víno je dobré!“* V naší kultuře se slovo „starý“ pokládá téměř za hanlivé, ale Pán Ježíš tu jasně říká: *„Staré je dobré“!* V tom „starém“ – tedy ve „starém sboru“ – bývá určitá forma vyzrálosti, svým způsobem kotva věrouky, morálky a dalších hodnot nasbíraných v historii.
Abychom to „staré“ nekazili a současně aby to „nové“ už dále tolik „nevytékalo“, vyšli jsme dávat nové víno do nových měchů – tedy začali jsme nové společenství, o kterém Ti tu vyprávím v další lekci.

Pane Ježíši, Tvoje milost je větší, než si dokážeme představit…